

Magyarország megmozdult

2012 január 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Szombat este óta egy kicsit minden más Magyarországon. Még akkor is, ha a méretével minden várakozást felülmúló civil békemenet látszólag senkit sem zökkentett ki jól begyakorolt szerepéb?l: a tényeket rugalmasan kezel?, kormányellenes hazai és külföldi sajtó, a balliberális ellenzék ott folytatta, ahol abba sem hagyta.

Pedig mi is tudjuk, ?k is tudják, valami váratlan történt, amir?l például a washingtoni döntéshozók is tájékozódnak majd. Ha nem a New York Times torz tükréb?l, hát a követségük táviratairól.

Példátlan er?demonstráció – talán így lehet a legpontosabban jellemezni a több százezres budapesti felvonulást. Akik ott voltak, gúnyosan jósolgatták maguk között, ki és hogyan fogja elhazudni a békemenet nagyságát. Pedig ez az a szint, ahol értelmét veszti a számháború. A legpontosabb becslés: a létszám felbecsülhetetlen. Annyian voltunk, mint civilek által meghirdetett demonstráción a rendszerváltozás óta soha. Néhány 1989-es megmozdulás vagy a Fidesz 2002. áprilisi választási nagygy?lése mozgatott meg hasonló nagyságrendben embereket, no meg 1956, de hát akkor forradalom volt. És többször annyian, mint ahányan a közelmúlt bármelyik úgymond rendszerellenes megmozdulásán. Hiába döngette néhány hete a mellét a kormánygy?löl? tábor: Budapesten az utca az ellenzéké.

A politikusi szónoklat nélkül véget ért, békés felvonuláson hangos szót alig lehetett hallani, a tömeg hol a Kossuth-nótát, hol a székely himnuszt énekelte. Ennek a menetnek volt méltósága, senki sem rázta az öklét, senki sem égetett zászlót vagy operaházi meghívót. Bayer Zsolt, Bencsik András és a többi ötletgazda tökéletes ütemérzékkel szervezték meg a felvonulást, ami kiállás volt a kívülr?l-belülr?l nehéztüzérséggel l?tt, nehéz helyzetbe került kormány és a miniszterelnök, egyben a nemzeti szuverenitás és méltóság, a népfelség elvén alapuló demokratikus döntéshozatal, a valódi európai értékek mellett. Az ezer okból jogosan bírálható Orbán-kormányt olyan h?fokú és olyan méltatlan, minden józan mértéket elvet? támadások érték az elmúlt hetekben, amelyek bumeránghatást váltottak ki. Százezrekben szólalt meg a vészcseng?: a veszélyérzet csalt ki ennyi embert az utcára.

Anélkül, hogy most ennek az okait boncolgatnák, megállapíthatjuk, hogy divat lett Magyarországba belerúgni, világlap felületes kommentátorától miniállam miniszteréig sokan ?zik ezt a sportot. Az Európai Parlament múlt szerdai vitája pedig valósággal belegázolt a magyar néplélekbe (bár aznap mégis jó volt magyarnak lenni). Ott kellett volna a Magyarország elmúlt másfél éves átalakítását elutasítóknak tagolt beszéddel, érvekkel megindokolniuk álláspontjukat. Ám a kritikusoktól csak a gy?lölet lávaömlésére futotta, a fortyogó indulatnak pedig arca is lett: Cohn-Bendit, Bokros, Verhofstadt… A mélypont Barroso hipokrita megjegyzése volt: ez a vita nem Magyarország ellen, hanem Magyarországért van. Hát persze. Szombaton a magyar polgárok kritikus tömege jelezte finom, úri modorban, hogy ezt másként látja. Kilóg a lóláb, emlékszünk, hogyan nézett félre Brüsszel

Gyurcsány idején, tapasztaljuk, hogyan néz félre ma is más országok esetében.

Sajnos azoknak is van igazságuk, akik cinikusan azt mondják: attól, hogy ennyien vonultak fel a kormány mellett, még nem lesz kisebb az adósságunk, nem lesz puhább az IMF. De a kormány annak tudatában egyezkedhet a pénzügyi véd?háló feltételeir?l, hogy itthon betonkemény, stabil a hátországa. Az ellenzék képvisel?inek pedig a hangerejükkel a félelmüket kell leplezniük: demokratikus eszközökkel, öner?b?l nem tudják megbuktatni Orbán Viktort, belpolitikai fordulatnak nyoma sincs, a legjobban éppen egy el?re hozott választástól retteghetnek.

Charles Gati nemrégiben öt forgatókönyvet vázolt fel, mind a kormány bukását feltételezte legkés?bb 2014-ben. Szerintem egy hatodiknak is van még némi esélye.

Szeret? Szabolcs - mno.hu

Ajánló